

Een voorbestemde liefde

Eerste druk, augustus 2012
© 2012 Petra van den Heuvel

Omslagontwerp: Alexander Sarton
Auteursfoto: Petra van den Heuvel
Foto's binnenzijde: Nellie Lemmens en Petra van den Heuvel
Correctoren: Stijn Lemmens en Tonnie van Hintum

ISBN: 978-90-484-2566-2
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Petra van den Heuvel

Een voorbestemde liefde

*Zaai zaden van vernieuwing
Bouw een veld van vrede
Creer je droom met passie
Deel je vriendschap en kennis
Ontwaak en verwonder je
Herinner je wie je bent
en waarom je hier leeft
Geef je hart aan iedereen
Wordt een stralende zon
en verwarm de wereld
met je liefde*

Glenn Callens

Ontmoeting in een vissersdorp

Vroeg in het voorjaar van 2006 zet ik voor het eerst voet op het Afrikaanse continent. Een beetje onzeker over wat me te wachten staat in een voor mij vreemd land, weet ik nu nog niet dat deze reis mijn leven drastisch zal veranderen.

Zo gauw ik het vliegtuig verlaat slaat de warmte om me heen. De warme trui die ik in Nederland zo hard nodig heb in deze tijd van het jaar is hier totaal overbodig, en daarom stop ik hem maar snel in mijn rugzak. Ik kijk eens om me heen en zie tientallen mannen en vrouwen gekleed in blauwe legerachtige kostuums. In de al vallende schemering zijn ze druk in de weer op het vliegveld. Hoewel ik wist dat de inwoners van Gambia een donkere huidskleur hebben, verbaas ik me erover dat ze toch wel erg zwart zijn. Ik krijg, nu ik hen hier zo zie, de indruk dat dit de meest donkere mensen op deze aardbol zijn.

Na de paspoortcontrole, word ik gelijk omringd door mannen die me willen helpen met mijn bagage. Ik probeer hen af te wimpelen, maar ze reageren niet en gaan heel ijverig door met het sjouwen ervan, in de hoop wat geld te verdienen.

Een Nederlandse vrouw en een Gambiaanse man die een echtpaar vormen, wachten me op in de ontvangsthal. Ze zijn beiden eigenaar van de *lodge*, het overnachtingsadres waar ik komende week zal doorbrengen.

Meteen als ik de hal verlaat, word ik omringd door verkopers, gehandicapten en kinderen die iets aan de toeristen willen verdienen. De jammerlijke blik in de ogen van deze mensen, wekt een gevoel van medelijden bij me op. De eigenaresse van de lodge adviseert me om er niet op in te gaan. Ik voel me daar ongemakkelijk bij. Even twijfel ik of ik deze mensen toch een muntje zal aanreiken, maar ik besluit om haar advies op te volgen. Hoewel... met tegenzin. Pas later zal ik begrijpen waarom het beter is om niet uit te delen op straat.

Na een rit van ruim een half uur is het inmiddels donker geworden en bereiken we het vissersdorp aan de kust van Gambia, waar de lodge is gevestigd. We slaan vanaf een geasfalteerde weg linksaf, het dorp in, en vervolgen een hobbelige zandweg.

Onderweg zie ik af en toe, links en rechts van deze weg, vaag iemand opduiken. De chauffeur moet regelmatig uitwijken voor de honden, geiten en schapen, die in de avonduren de straten als hun territorium schijnen te gebruiken. Dan bereik ik, na een vermoeiende reis, eindelijk de plaats van bestemming.

Terwijl mijn bagage uit de auto wordt gehaald, krijg ik op het terras een verkoelend welkomstdrankje aangeboden. Al genietend hiervan en van deze nog onbekende maar aangename plek, valt de spanning van me af.

Een half uur later staat er een heerlijk diner op tafel en word ik voorgesteld aan de veelal jonge mannen die op de lodge werken. Ik heb het idee dat ze allemaal op elkaar lijken en is het onmogelijk om de juiste namen bij de juiste gezichten te onthouden.

Na de maaltijd, brengt een van hen me naar mijn kamer. Zodra ik de kamer betreed, wordt er een kaars voor me aangestoken. Dit het enige licht dat er brandt. Ik kijk om me heen en zie in het schijnsel van het gouden kaarslicht dat het een eenvoudige kamer is voorzien van een, door een gordijn afgescheiden, badkamer met douche en toilet. In de kamer staan twee bedden en op elk bed ligt een fleurig gebatikt laken. De gordijnen, die in dezelfde patronen en kleuren gebatikt zijn als de lakens, hangen enigszins te wapperen omdat er geen glas in de raamopening zit. In het raam is alleen horrengaas aangebracht, hoogstwaarschijnlijk om de insecten buiten te houden. Ik vraag me af, of ik me niet onmiddellijk in moet smeren met DEET, want malaria blijkt in dit land de meest voorkomende ziekte te zijn. Gelukkig zie ik wel een klamboe boven het bed hangen.

Omdat ik moe ben en geen zin meer heb om me van top tot teen in te smeren, stop ik de klamboe zo goed mogelijk in onder het matras. Zodra ik na deze enerverende dag in bed lig, val ik, ondanks de warmte, de geuren, en de geluiden van de nachtdieren die door de open ramen naar binnen komen, al gauw in een diepe slaap.

's Ochtends al heel vroeg word ik gewekt door een jammerende mannenstem, die galmend maar ook exotisch klinkt, komend van een moskee nabij. Het is dan nog aardedonker. Zo gauw de eerste stralen

daglicht mijn kamer binnenstromen en de vogels steeds luider hun stem verheffen, kleeft ik me snel aan. Ik ben erg nieuwsgierig naar wat er buiten deze kamer te ontdekken valt.

Terwijl ik mijn deur open, kijk ik in een prachtige tuin vol bloemen en struiken die ik in Nederland alleen gezien heb op vensterbanken binnenshuis.

Ik ga op verkenning uit en ontdek een termietenheuvel net buiten de *compound*, waar ik verblijf. In Gambia wordt een kavel met of zonder huis, een 'compound' genoemd. Met bewondering sta ik naar de vele termieten te kijken die de heuvel bevolken, als ik plotseling een stem achter me hoor. Een Gambiaanse man, slank en klein van stuk met een glimmende ketting om zijn hals en een knalgele blouse dragend, groet mij. Bij het zien van deze toch wel bijzondere verschijning, groet ik hem een beetje argwanend terug. Hij vraagt me waar ik vandaan kom en na een korte kennismaking, vertelt hij me over zijn land. Gambia, dat omsloten wordt door Senegal en de Atlantische Oceaan. Het land bestaat uit een tamelijk smalle strook redelijk vruchtbare grond langs de Gambia-rivier. Gambia is circa driehonderd kilometer lang en slechts enkele tientallen kilometers breed. De bewoners worden onderverdeeld in verschillende stammen, de Mandinka's, de Fula's, de Wolof, de Jola's en de Serahuli's. Daarnaast wordt Gambia bevolkt door vele vreemdelingen uit andere West-Afrikaanse landen, die proberen een bestaan op te bouwen in dit kleine land. Hij verteld verder over de vermoeiende Afrikaanse corruptie, die in alle lagen van de bevolking voorkomt, over het belang van zijn religie; de islam, waartoe de overgrote meerderheid van de Gambianen behoort. Hij wijst me op het goed en kwaad dat in elk mens en overal op deze aardbol aanwezig is. Hij legt uit dat iedereen die het kwaad in zich draagt, dit soms lang kan onderdrukken; maar op een dag zal dit naar buiten komen zoals de vlam van een kaars kan leiden tot een laaiend vuur. Hij zegt het belangrijk te vinden dat mensen, van welk ras, geloof of overtuiging ook, respectvol omgaan met elkaar en dat elk mens in wezen hetzelfde is. Hij geeft als voorbeeld, dat het bloed altijd dezelfde rode kleur heeft, als je een sneetje maakt in de huid van een mens ongeacht zijn huidskleur.

Nadat ik naar zijn verhaal geluisterd heb, ben ik enigszins verbaasd over de kennis en de wijsheid die deze bijzondere man met zich meedraagt.

Ik ben naar Gambia gekomen om een aantal scholen te bezoeken die Engelstalige boeken hebben ontvangen van stichting Read to Grow uit Nederland, waarvoor ik me al enkele jaren inzet als vrijwilligster. Deze stichting verstuurt sinds 2002 Engels- en Franstalige boeken naar kleinschalige projecten in ontwikkelingslanden.

Ik ben hiernaar toe gereisd in gezelschap van mijn beste vrienden Toon en Nellie, mijn zoon Sebastiaan, een cameraman en clown Ray, die de kinderen op de scholen zal vermaken.

Tijdens dit bezoek aan Gambia willen we onderzoeken, hoe effectief het is om boeken te sturen naar projecten in ontwikkelingslanden. Tevens willen we een documentaire maken over het werk van de stichting.

Gedurende ons verblijf worden we vergezeld door Tupac, de merkwaardige man met wie ik al eerder kennis had gemaakt. ‘Tupac’ blijkt zijn bijnaam te zijn, vernoemd naar ‘Tupac Amaru Shakur’, een Amerikaanse rapper, dichter en acteur. We vinden het prettiger om Gambia, de gewoontes en de bewoners te leren kennen onder begeleiding van iemand die bekend is met het land.

De eerste dag van ons verblijf stelt Tupac, die al jarenlang als barkeeper en gids in de lodge werkt, voor om laat in de middag naar het strand te wandelen. We verblijven immers in een vissersplaats aan de kust van Gambia en er wordt ons verteld dat we het tafereel, dat het binnen halen van de vis met zich meebrengt, niet mogen missen. De vissersboten komen tweemaal daags binnen en de visserij is de belangrijkste inkomstenbron van het dorp.

Zo gauw we de lodge achter ons laten, zie ik pas dat ik me in een totaal andere omgeving bevind dan ik gewend ben. Ik heb even het gevoel of ik op een andere planeet terecht ben gekomen. Alles wat ik zie is anders in vergelijking met het land waarin ik ben opgegroeid.

Ik zie prachtige planten en vogels die ik nooit eerder heb gezien.